

танки не принадлежатъ на вашитѣ глупешки и светотатственны о-бредѣ, намъ на послѣдователъ на Исуса принадлежи да отдадемъ послѣдната дань на паметъта на христіанина. Искамъ бездушното туй тѣло во име на твореца на мѣръ, който е приелъ въ обятията си духа, който одушевяваше тѣзи пѣтъ.

Толкози величественъ и достоѣпнъ бѣше гласътъ и лицето на христіанина, щото никой не смѣеше да покаже негодованіе заради думитѣ, които той изрече, нито, можебы, отъ когато сатана и архангелътъ са сразихъ заради тѣлото на всемогущія Законодатель, са е прѣдставила сцена по-сгодна отъ настоящата, за да вдѣхне на фантазіята на нѣкой живописецъ предметъ толкози высокъ и прѣкрасенъ. Лѣсътъ бѣше сѣнчастъ, храмътъ величественъ; луннитѣ лучи падахъ на трупа на убития, около него са отражаваше свѣтлината отъ лампадытъ, на сѣкѣдѣ са виждахъ лица пѣстры и различни, и най-подиръ аѣниинитѣ, който въ изгубванъето на ума си неможаше да стои правъ и го поддържахъ другы. Образытъ на египтянина и на христіанина са изсачахъ на първия планъ на тѣзи сцена; единътъ много высокъ, по-высокъ отъ сачкытъ другы, съ рѣцѣ кръстосаны на гърдытъ му, съ наежени вѣжды, съ погледъ гордъ и съ устны свиты, които изразявахъ недоувѣріе и горделиво презрѣніе. А христіанинътъ съ избърчено чело не по малко величественно стоеше прискърбенъ, но неустрашимъ, дързновенъ и простосърдеченъ; на неговото лице са изливаше едно безстрастно и кротко величіе, което налагаше почитаніе и тишина на множеството. Лѣвага му рѣка показваше тѣлото на убития, а десната са издигаше къмъ небето.

Сотникътъ пристѣпи пакъ предъ множеството.

— Най-първо на тебе ще говорѣж, Олинѣе, или какъто че та звѣтъ, като обвинявашъ Арбака, кажи ми, имашъ ли другы доказателства, или само едни подозрѣнія.

Олинѣе не отговори, а египтянинътъ са усмихнѣ като да го подиграе.

— Ты искашъ ли, пое сотникътъ, трупа на свещеника на Изида, като трупъ на назоринитѣ, или който принадлежи на христіанската ересь?

— Да, като такъвзи искамъ го.

— Закълни са прочее на този храмъ, на статуята на Цибела, на туй капище най древне въ Помпея, че Апикидъ е былъ станжлъ христіанинъ преди смъртъта си.

— Безумный! азъ непознавамъ твоитѣ идолы! азъ ся гнусѣж отъ